

A close-up, profile view of a man with a beard and short brown hair, wearing a dark grey suit jacket, a white dress shirt, and a dark tie. He is looking towards the right of the frame. The background is a soft, out-of-focus office setting.

H HARLEQUIN®

King

Katy Evans

BOSS

Kõik on rangelt tõine... kuni kiusatus võitu saab

Originaali tiitel:

Katy Evans

Boss

2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Iiri Sirk

Toimetanud Viivi Variksaar

Korrektuuri lugenud Inna Viires

Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2019 by Katy Evans

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus

ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D10370319

ISBN 978-9949-82-495-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Armas lugeja.

Täna sind, et võtsid kätte „Bossi“, esimese minu mitmest Harlequin Desire'i sarjas ilmuvast raamatust. Olen ise olnud aastaid Harlequin Desire'i suur fänn. Üles kasvades lugesin ja olin sisse võetud nende vastupandamatutest al fakangelastest ja ninakatest kangelannadest ning kui igatsen mõne lüheldase ja moodsalt seksika armuloo järele, ei rahulda miski mu igatsust kiiremini kui Harlequin Desire.

Loodan, et Kiti ja Alexi lugu meeldib teile. Kõigist romantilistest seiklustest on minu lemmikuks olnud alati bossilood. Seksikates ülemustes on midagi, mis mind veetleb ja intrigeerib. Armastus tööpostil ei kipu kunagi olema lihtne. Aga nagu tõestab Kiti ja Alexi lugu, võib see olla ka täiuslik.

Katy

Üks

Minu moto naisena on alati olnud lihtne: võta iga ruum, kuhu sisened, enda kontrolli alla. Sellel hommikul, kui astun Cupid's Arrow' kontorisse, kohv ühes ja mapp teises käes, paneb mu tulipunaste kotsakingade klõbin linoleumil pöörduma nii mõnegi unise pea. Mu alluvad tõstavad närvilise naeratusesega pilgu töölaualt. Nad teavad, et sellistel päevadel olen täis indu ja kui ma ei saa täpselt seda, mida tahan, hakkavad pead veerema.

„Koguneme kõik koosolekulaua ümber. Hommikune briifing algab kahe minuti pärast,“ hüüan valjusti.

Ben, tehnikaosakonna juht, kes osaleb ainult minu disainitiimi tähtsatel koosolekutel, jõnksatab esimesena liikvele. Tema pooleldi ettesirutatud käes on kohvikruus, aga kui ta märkab, et mul on kohv juba kaasas, sugeneb ta näole lambalik ilme. Ta põsed tõmbuvad roosaks, mis ei sobi üldse kokku ta õlgkollaste juustega.

„Ma ei teadnud, et sul oli aega ise kohv kaasa haarata... aga nüüd on sul kaks tükki.“

Asju koosolekulauale ladudes naeratan talle kingituse tunnustamise märgiks.

„Lahja latte?“

„Sinu lemmik.“ Ta saadab mulle naeratuses.

Võtan lonksu ja naeratan vastu. „Inimesel ei saa kunagi olla liiga palju kohvi. Tänan.“

„Iga kell.“

Võtan suure lonksu oma vahtplastist topsist, nautides kuuma vedelikku. Ma peaaegu tunnen, kuidas kofeiin mu organismis levib ja olen tänulik. Sellest tuleb kindlasti pikk päev ja ma vajan kogu ergutust, mida on võimalik saada.

Täna peavad asjad sujuma *ideaalselt*.

Kui kõik pikkamisi laua ümber oma kohtadele imbuvad, võtan sisse positsiooni laua otsas ja lülitan sisse seinakraani. Kogu kollektiiv vaatab mind suuri silmi. *Vaadake ja õppige, mõtlen endamisi, niimoodi ajavad asju professionaalid.*

„Hästi, nüüd, kus kõik on kohal, asume asja juurde,“ teen algust. „Nagu teate, oleme keskendunud kaubamärgi uuendamisele. Kas keegi oskab öelda, mida ma uult kujunduselt ootan?“

Keegi ei vasta.

Ma ohkan.

Jumal küll. Mõnikord tunnen, nagu oleksin mingi lapsehoidja.

„Räägi sina, Ellie, kuna keegi teine ei paista seda tegevat.“ Vaatan oma parimat, kooliajast pärit sõbrannat Ellie Masonit. Tema tuli koos minuga Cupid's Arrow'sse, kui sain oma unistuste töö ja vajasin inimesi oma tiimi ning ma polnud kunagi kahetsenud, et sain enda juurde ühtaegu parima sõbra ja andeka disaineri.

„Soovitud kasutajate ligitõmbamiseks on kõige tähtsam rakenduse värviskeem,“ alustab ta läbimõeldud ja viimistletud vastust. „Cupid's Arrow on esmajoones noortele mõeldud kohtamisrakendus. On võimalik, et meie kodulehel ja vestlusäpis kasutatud tume värvi-

gamma peletab neid eemale. Me vajame silmatorkavat värvilahendust.“

„Just, Ellie. Tänu jumalale, et keegi mind ka kuulab,“ nendin ma ja see paneb ülejäänud tiimiliikmed naeru turtsuma. „Niisiis, seda silmas pidades, mida te pakute? Näidake ette.“

Kogu kamp asub krabinal otsima oma mappidest töid, mis pidanuksid olema laual viis minutit tagasi.

„Tõsiselt, rahvas?“ naeran ma uskumatult ja heidan neile pilgu, et nad peaksid mind paremini tundma.

Noorim tiimiliige Tim tõmbab viimaks välja põhitoonides värviskeemiga kujunduse. Hammustan seda vaadates põske.

„Tim, see on tore... ainult et põhitoonid toimivad laste peal. Meil on kohtamisrakendus. Me ei soovi ju tegelikult, et seitsmeaastased kohtamas hakkaksid käima, mis?“

Tim naerab ja näib pisut kohmetu ning ma naeratan talle sõbralikult ja noogutan kergelt, püüdes varjata oma ärritust. Vaatan ülejäänuid lootusega, et kellelgi on midagi paremat pakkuda, tundes, kuidas närvid juba pingule hakkavad tõmbuma. Alastair tahab, et värviskeem oleks täna ära otsustatud ja tõtt-öelda tahan seda ka mina. Heidan kiire pilgu üle kohalviibijate tööde ja korjan välja parimad ideed.

Häid lahendusi pole kahjuks palju. Ellie on siiski pakkunud midagi head. Ta naeratab mulle oma mappi saates ilmega, et loodetavasti kasutan tema oma. Ma ei naerata vastu, sest püüan hoiduda lemmikute esiletõstmisest, vähemalt kontoris.

Kui kõik on oma ideed lauale pannud, lisan teistele uurimiseks enda oma.

„See peab olema rohkem selletaoline,“ ütlen neile ja klõpsan ekraanile. Näitan neile punaseid ja halle toone, mille olen välja valinud. „Sooneutraalne. Silmatorkav. Näitab kirge. Julge ja kestva mõjuga. See on ajatu, miski, mis tõmbab kõiki.“

Tiim silmitseb huviga ekraanil olevaid kavandeid. Mind pahandab, et ei saa neile öelda, et nii oleksid nad pidanud sellega tegelema algusest peale. Ellie adub mu näol frustratsiooni ja muigab, nõjatudes tooli seljatoele minu ärritushetke nautima.

Heidan talle oma pimestavaima pilgu.

Kogu hommik on raisatud millegi nii lihtsa peale.

Imeline.

„Võtame Ellie ja minu kujundused lähtepunktiks ja viimistleme värviskeemi. Igaüks valib päeva lõpuks välja kolm varianti, et saaksime sellest kokku panna lõpliku lahenduse. Kas on selge?“

Kõik noogutavad entusiastlikult, saanud minu esitlusest uut energiat. Kui nad tagasi oma laudade juurde sõuavad, teen Elliele grimassi. See on sünge ilme, mis sobib mu ärritunud meeleoluga. Minu tiim suudab mind kõige tähtsamatel päevadel alati üles keerata. Ellie osutab mu kohvile.

„Toida seda morni koletist,“ ütleb ta muigega.

Muidugi, mu parim sõbranna teab, et kohv teeb mu hingele head.

Saadan talle viimase tumeda pilgu ja teen päeva teisele kohviportsule lõpu peale. Kell on 10.00 ja olen

juba kurnatud. Vähemalt tean nüüd, et tiim valib ilmselt minu kujunduse. See kõlab küll upsakalt, aga ma tean, et minu ideed on alati parimad. Sellel on põhjus, miks Cupid's Arrow mind juba kahekümnesena tööle värbas. Sellel on põhjus, miks ma sain osakonnajuhatajaks kõigest nelja aastaga – neli aastat raugematut entusiasmi, pühendumist ja ränka tööd. Ma kannan kogu disainitiimi oma õlul ja väärin selle eest tunnustust.

Kui ma oma asju sätin, astub ligi Ben.

„Täna tulemast, Ben. Ma kardan, et me pole veel lõplikku otsust teinud, aga annan sulle teada niipea, kui võidukujundus on teada, et saaksid oma tööd alustada.“

„Loomulikult,“ lausub Ben. „Mida sa täna pärast tööd teed?“

Tundub kuidagi kurb öelda, et kavatsen minna koju ja soojendada üles eilsed Hiina toidu jäägid. Kahju, et olen alati olnud vilets kokk, sest toit on minu päevades üks tipphetki. „Ma arvan, et võtan täna vaikselt,“ vastan talle, otsekui käiksin tavaliselt pidutsemas, mitte ei poe pidžaamasse ega vahi „Grey anatoomiat“.

„Unusta ära. Me peaksime...“

Kontoriuks paiskub valla, tuues nähtavale Alastair Walkeri, Cupid's Arrow' tegevjuhi ja inimese, kellele mina oma töö kohta vastust annan.

„Kuidas hommik kulgeb, kulla Alexandra?“ küsib ta briti aktsendiga, mida ta isegi pärast kümnet Chicagos elatud aastat pole päriselt suutnud minetada. Ruumi lonkides kohendab ta oma nõelasilmast tulnud ülikonda. Oma ea kohta on ta erakordselt kena mees,

hallid juuksed ja pehmed kortsud näos ei kahanda päevitunud naha ja trimmis keha mõju.

Teda nähes tõmbub Ben kiiresti tagaplaanile.

„Hommik kulgeb loiult, võiks öelda,“ tunnistan tervituseks naeratades.

Kui Alastair sisse astub, tõmbuvad kõik sirgemaks. Mul on hea meel, et mu tiim teab, kuidas kõige kõrgema ülemuse juuresolekul käituda. Aga mu enda naeratus hääbub, kui märkan Alastairist paar sammu tagapool sisenevat pikka tumedapäist meest.

Noort meest.

Väga seksikate meest.

Meest tumehallis ülikonnas, hooletult sõlmitud punase lipsu ja hunnitute disainerkingadega, juuksed hooletult sassis ja habemetüügas lõual.

Meie pilgud kohtuvad. Mu suu tõmbub kuivaks. Olen äkitselt täiesti juhmistunud. Ma pole kunagi näinud nii kena välimusega kutti ega nii vinget ilma selleks põrmugi pingutamata.

Pahmakas tumepruune lokke.

Helepruunid, peaaegu merevaigukarva silmad.

Sinetav habemetüügas tugeval lõual.

Keha, mille nimel võiks surra.

Pikk. Müililaiused õlad, mida eest lahtine pintsak ideaalselt katab.

Ma ei tea, miks ta Alastairiga kaasas on, aga ma tean, et ta on kõige nägusam mees, keda ma *eales* oma elus näinud olen.

Tema sisenedes ruumi kese otsekui nihkus. Ja mitte ainult seda, vaid ka *minu* tasakaalu oleks nagu keegi

pisut vasakule ja siis paremale kõigutanud ning nüüd ei paista ma suutvat oma keset päriselt taastada.

„Tere, kõik. Sooviksin tutvustada oma noorimat poega, perekonna musta lammast.“ Alastair patsutab noormeest õlale. Mehe suunurgad kerkivad lõbustatult, aga ma märkan, et Alastairi musta lamba kommentaari peale süttib ta silmis justkui protest.

Tunnen empaatiatorget, kui vaatan teda ettepoole astumas ja isa eest lõpetamas. „Kit Walker,“ lausub ta madalal mahlakal häälel. Ta pilk peatub minul ja mul hakkab rinnus pitsitama, kui me teineteisele otsa vaatame.

„Ja see,“ ütleb Alastair Kiti edasi suunates, „on Cupid’s Arrow’ salarelv Alexandra Croft.“

Merevaigusilmad hoiavad mu pilku ega lase seda lahti.

Hinga, Alex!

Kit sirutab käe. „Must lammas ja salarelv. Kõlab nagu ohtlik kombinatsioon,“ nendib ta vaikselt narritava häälel.

„Mõlemaid kiputakse alahindama,“ vastan naeratu-sega. Mul on hea meel, et hääl ei värise ja sirutan käe talle surumiseks. Mehe haare on soe, silmad hiilgavad huvist ja lõbust ja veel millestki. Justkui lugupidamisest.

Minu kommentaar, mille eesmärk on vihjata, et mõistan tema ärritust isa pärast, näib teda intrigeerivat. Ma ei usu, et minu vanemad kunagi eeldasid, et jõuan sinna, kus praegu olen.

„Rõõm tutvuda, Kit,“ ütlen.

„Rõõm on minupoolne.“ Tema briti aktsent, mis paneb varbad vaimustusest krõnksu tõmbuma, peaks Ameerikas keelatud olema.